

навички мислення в різний час, а іноді і більш ніж один раз у будь-якому порядку.

Тут варто зазначити, що хоча багато людей прирівнюють критичне мислення до навичок аналізу та оцінювання, самі Андерсон і Кретвол роблять інше твердження. Вони кажуть, що заняття, які можуть бути описані як ті, де формується навичка критично мислити, «швидше за все, це виклик когнітивних процесів в декількох категоріях; ... критичне мислення і рішення проблем схильні перетинати ряди» [2].

Шість розумових процесів, що характеризуються Андерсоном і Кретволом, спочатку здаються, що підходять до опису дій, які відбуваються під час вивчення мови. Однак, якщо ми занадто близько дотримуємося шести рівнів якості формування критичного мислення, ми дуже скоро зіткнемося з проблемами. Виникають питання, на які важко відповісти: Чи дійсно розуміння - це мислення низького рівня? Навички аналізу та оцінювання – це частина розуміння? У чому різниця між застосуванням знань і створенням?

Процеси мислення також можна розглядати, як три більш широкі рівні: базове розуміння, критичне мислення і творче мислення. Багато того, що є традиційним вивченням мови здійснюється на рівні базового розуміння, і часто менше часу приділяється критичному і творчому мисленню.

1. Giosuè Baggio, Michiel van Lambalgen, Peter Hagoort. Language, Linguistics and Cognition. Philosophy of Linguistics. Handbook of the Philosophy of Science. 2012. P. 325 - 355.

2. Anderson L. W. A Taxonomy for Learning, Teaching, and Assessing / L. W. Anderson, D. R. Krathwohl. New York: Longman, 2001. 336 p.

3. Armstrong P. Bloom's Taxonomy.
URL: <https://cft.vanderbilt.edu/guides-subpages/blooms-taxonomy/#2001> (last accessed: 20.02.2020).

4. Bloom B. S. Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals. New York: Longman, 1984. 207 p.

Маркечко Каріна Альбертівна
викладач кафедри фізичного виховання
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ДОПІНГУ В УКРАЇНІ

Допінг – це комплексна проблема, яка сьогодні має свої імена та обличчя, яка для багатьох спортивних функціонерів стала основним бізнесом та засобом масштабного впливу на професійний спорт.

Проблема допінгу в світовому спорті існує вже багато десятиліть, але боротьба з нею в багатьох країнах триває і сьогодні. Як показують часті дис-

кваліфікації українських спортсменів на міжнародній арені, наша держава - не виняток.

За останні роки через виявлення заборонених речовин у організмі спортсменів, статус олімпійських медалістів втратили 8 вітчизняних атлетів.

Українські спортсмени, яких позбавили олімпійських медалей за вживання допінгу

№ з/п	П.І.П. спортсмена	Ігри	Вид	Втрачена медаль	Препарат
1.	Юрій Білоног	Афіни-2004	легка атлетика, штовхання ядра	Золото	Оксандролон
2.	Олена Олефіренко	Афіни-2004	академічне веслування, жіноча четвірка парна	Бронза	Етаміван
3.	Людмила Блонська	Пекін-2008	легка атлетика, семиборство	Срібло	Метілтестостерон
4.	Денис Юрченко	Пекін-2008	легка атлетика, стрибки з жердиною	Бронза	Турінабол
5.	Ольга Коробка	Пекін-2008	важка атлетика, категорія понад 75 кг	Срібло	Турінабол
6.	Наталія Давидова	Пекін-2008	важка атлетика, категорія до 69 кг	Бронза	Турінабол
7.	Юлія Калина	Лондон-2012	важка атлетика, категорія до 58 кг	Бронза	Турінабол
8.	Олександр П'ятниця	Лондон-2012	легка атлетика, метання спису	Срібло	Турінабол

На сьогодні є певний набір санкцій, прийнятих до спортсменів, яких за рішенням Міжнародного олімпійського комітету було позбавлено олімпійських нагород через вживання допінгу. По-перше, вони виключаються зі складу штатних збірних команд України й припиняють отримувати заробітну плату. Адже в контракті, який заключається зі спортсменом, чітко прописано, що він мусить дотримуватися антидопінгових правил. По-друге, якщо таким спортсменам була призначена стипендія президента України, в результаті здобуття медалі, вони також її втрачають.

Як свідчить світовий досвід, провідні спортивні країни, такі як США, Франція, Великобританія, Японія, Канада не шкодують багатомільйонних витрат на розробку системи тренувального процесу, фізичної та функціональної підготовки спортсменів та їх фармакологічного забезпечення. Як результат, атлети які виступають під прапорами цих держав, стабільно займають високі місця в фінальних турнірних таблицях [3].

В Україні спортивна медицина перебуває на низькому рівні. Часто, вживання спортсменом тих чи інших вітамінів або відновлювальних препаратів контролюється особисто тренером, хоча він перед тим і отримує рекомендації медиків. Однак ця функція не відповідає фаху самого тренера.

Тому, необхідно на загальнодержавному рівні створити організацію, яка буде забезпечувати належний контроль за станом здоров'я спортсмена, призначати дозволені фармакологічні препарати, контролювати харчовий раціон і тому подібне.

Наша країна поступово створює своє правове поле у боротьбі з забороненими препаратами і приводить його у відповідність до Міжнародної конвенції про боротьбу з допінгом у спорті. Так в Україні прийнято закон «Про антидопінговий контроль у спорті» №1835-VIII, який визначає правові та організаційні засади здійснення антидопінгового контролю в Україні, участі відповідних закладів, установ та організацій у профілактиці, запобіганні застосуванню та поширенню допінгу у спорті.

Згідно з Законом України «Про антидопінговий контроль у спорті», створено Національний антидопінговий центр, який займається організацією та здійсненням допінг-контролю у спорті.

Національний антидопінговий центр виконує такі функції:

- затверджує антидопінгові правила;
- забезпечує дотримання міжнародних стандартів антидопінгової діяльності;
- забезпечує організацію впровадження антидопінгових правил, забезпечує проведення досліджень;
- пов'язаних з визначенням заборонених речовин, видає дозволи на терапевтичне використання заборонених речовин;
- складає щорічний план тестувань та проводить такі тестування;
- проводить навчання допінг-офіцерів та уповноважує їх на проведення тестувань;
- забезпечує моніторинг результатів тестувань та розслідування порушень антидопінгових правил;
- здійснює інформаційну та просвітницьку діяльність серед суб'єктів спорту;
- здійснює інші повноваження, визначені цим Законом та Положенням про Національний антидопінговий центр[1].

Факти порушення антидопінгових правил, виявлені в результаті тестування, ініційованого та проведеного Національним антидопінговим центром або іншою антидопінговою організацією, розглядаються Національним антидопінговим центром або зазначеною антидопінговою організацією відповідно до антидопінгових правил. Інші випадки порушення антидопінгових правил розглядаються Національним антидопінговим центром або антидопінговою організацією відповідно до антидопінгових правил. Санкції за порушення антидопінгових правил та порядок їх застосування визначаються відповідно до Конвенції та антидопінгових правил [3].

Основними проблемами, через які страждають спортсмени та спорт загалом, є неоднозначне та далеко не всеосяжне антидопінгове законодавство,

відсутність в Україні сертифікованої лабораторії та необізнаність спортсменів, тренерів і функціонерів з оновленням списків заборонених речовин.

В результаті проведеного аналізу, визначено, що для поліпшення процедури прийняття та легалізації рішення, варто створити антидопінговий процесуальний кодекс, узявши за основу міжнародний досвід.

В умовах сьогодення постійно проводяться засідання Наглядової ради антидопінгового контролю, під час якої експерти обговорюють формування антидопінгової політики на рівні держави та необхідність доопрацювання антидопінгового законодавства. Отже, сподіваємося, що прогалини в правовому полі будуть оперативно усунуті і закон працюватиме належним чином.

---

1. Закон України «Про антидопінговий контроль у спорті» №1835-VIII.

2. Макаров Г.А. Спортивна медицина: Підручник для вузів по напр. 521900 «Фіз.Культура» і спец. «Фіз.Культура і спорт» 2003. – 480с.

3. URL : nadc.org.ua.

Обушко Вікторія Вікторівна,
старший викладач кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ БОРТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Подолання корупції є однією з найбільш складних проблем в умовах розбудови демократичних цінностей сучасних держав. Жодна з країн світу не змогла абсолютно уникнути цієї проблеми. Однак в розвинених країнах досягнутий показник подолання корупції є надзвичайно високим.

Протягом усіх років незалежності в Україні триває процес розробки та реалізації державної антикорупційної політики, який втілюється в ухвалення антикорупційних законів, відповідних концепцій та стратегій, а також прийняття державних програм щодо їх виконання. Однак, незважаючи на активну розбудову національного антикорупційного законодавства, рівень корупції у країні продовжує залишатися гранично високим, що відмічається не тільки вітчизняними, а й зарубіжними аналітиками, експертами, громадськими та міжнародними організаціями. Так, відповідно до щорічної доповіді міжнародної організації Transparency International, у п'ятірку лідерів в 2019 році ввійшли Нова Зеландія, Данія, Фінляндія, Швеція та Швейцарія. Україна ж зайняла 126 місце за рівнем корумпованості серед 178 країн світу. Найближчими сусідами України за антикорупційним індексом є Іран, Камерун, Непал,